

— Стоене! ти ли си! спико?

— Азъ съмъ, мамо! Отвори.

Тичешкомъ, боса и по риза, дойде на вратата; обувките ѝ чакъ на другия день се намѣрихъ изъ сиѣга. Отъ много бързане не можеше да намѣри ключалката на вратата. Най-послѣ отвори и ме пригърна.

Отъ силното ѝ пригръщане, ранитѣ ме заболѣхъ и колкото да се въздържахъ не можахъ да утражъ и да не поохкамъ. Тегива тя ме запита:

— Да не би да си раненъ?! Къдѣ си раненъ? Когн си раненъ?! Какъ си раненъ?

Отговорихъ ѝ: „да, раненъ съмъ“, но поискахъ да влѣземъ по-скоро въ къщи и тамъ ще ѝ разкажъ. Тя продължаваше да стои съ запитванията си безъ да земе въ внимание, че е по риза и боса на студа и на сиѣга, взе да ми расправя, че като тичала да ми отвори обувките ѝ паднали въ сиѣга безъ да ги осѣти.

Моето влизане въ къщи произведе цѣло вълнение. Майка, баща, леля, братъ, сестри по-малки отъ мене наскочахъ и ме обкръжихъ съ викове отъ радостъ, та една къщата. Всякой ме запитваше по нѣщо и всички изведнѣжъ, така щото не сварвахъ и нето знаяхъ кому по-напрѣдъ да отговарямъ. Но и тѣ сами нето чакахъ отговоритѣ ми, и азъ още не отговорилъ, тѣ ме обси-вахъ съ други питання. Най-малката ми сестра, на 6 години възрастъ, обвисна на врата ми и не се отпущаше. Майка ми плачеше, на съврѣменно се и смѣеше. Царъ побѣдителъ отъ война да се върне на чело на войската си не знаежъ дали не щѣше да ми завиди на подобно въсхитително приемане.

Като поутихна вълнението, ази поискахъ на майка си топла вода, за да измие ранитѣ ми. Сестра ми като ги вида взе да плаче:

— Батю! какво си патилъ! какви сж тия рани! Говорѣше и ме цѣлуваше. Нали нѣма вече да идишъ на боя? Мамо! да не го оставаме вече да иди на боя! Да стои ей тука при насъ! . . . Защо е мамо този бой? . . .

Вѣдната моя сестра! днесъ я нѣма вече, тя отдавна умиръ. Прощавъй сестро! че сега безпокоя праха и спо-